

AABØ-EVENSEN & CO

ADVOKATFIRMA

BESØKSADRESSE:
GRENSEN 15
N-0159 OSLO

POSTADRESSE:
BOKS 6944 ST. OLAVS PL.
N-0130 OSLO

Amelia og Einar Riis
Michelets vei 23 A
1366 LYSAKER

Deres ref.:

Vår ref.: oka

3. juni 2003

Ansvarlig advokat:
Ole Kristian Aabø-Evensen

Undertegnede viser til den senere tids telefonsamtaler, møter, samt ikke minst en del av den korrespondansen jeg har mottatt fra dere (spesielt Einar) i forbindelse med Amelia Riis' saker.

Innledningsvis vil jeg få gi uttrykk for en stor grad av forbauselse og ikke minst skuffelse over innholdet i og en del av de påstander som fremsettes i den siste tids korrespondanse. Som følge av disse påstandene, ser jeg meg nødt til skriftlig å få gi uttrykk for hvordan jeg har opplevd mitt arbeide med å bistå dere begge i den kampen dere har måttet kjempe gjennom alle disse årene¹:

1. Som Dere vil huske ble jeg opprinnelig bedt om å bistå dere som prosessfullmektig tilbake i august 1998. Jeg skal ikke stikke under en stol at jeg rent umiddelbart var svært skeptisk til å påta meg et oppdrag der spesielt den ene av klientene; Einar Riis hevdet og mente at han var blitt utsatt for et komplott der alle hans tidligere advokater skulle ha falt ham i ryggen ved en rekke tidligere anledninger.

Min skepsis var ikke akkurat mindre da jeg visste at det her var snakk om å yte bistand til en ubemidlet klient etter Statens satser for fri rettsbistand. Dette ganske enkelt fordi jeg aldri tidligere hadde arbeidet med noen sak etter de timesatser som Staten tilbyr. Dette var heller ikke en timesats som mitt daværende firma, eller for den del mitt nåværende firma, noen gang ville reflektert på å arbeide etter.

Dere vil også huske at jeg ga uttrykk for at jeg kun ville påta meg saken, dersom jeg etter en gjennomgang av saksmaterialet ble overbevist om at jeg trodde jeg hadde en mulighet til å vinne sakene. Dette resulterte i at jeg mer eller mindre brukte alle weekender og en rekke kvelder utover høsten 1998 for å sette meg inn i sakskomplekset på en slik måte at jeg trodde jeg hadde en viss mulighet til å vinne de sakene jeg ble bedt om å påta meg. Dette var i utgangspunktet kun to saker; Amelia Riis mot Staten ved Justisdepartementet og Amelia Riis mot AS Falkefjell og Kristoffer Olsen. (Når det gjelder sakene i Bergen

¹ Jeg bør her nevne at jeg trolig på et langt tidligere tidspunkt burde ha skrevet dette brevet basert på innholdet i noen av de brevene jeg tidligere har mottatt fra Einar. Jeg har imidlertid så langt valgt å ta dette muntlig direkte med Einar. Dette ganske enkelt fordi strømmen av brev til tider har vært så stor at dersom jeg skulle besvare alle brevene enkeltvis, ville jeg i svært liten utstrekning fått anledning til å gjøre noe særlig annet. Det har etter mitt skjønn også vært ytterst tvilsomt om jeg ville ha fått dekket noe honorar for den tid som ville ha gått med til denne type korrespondanse.

vil jeg kort komme inn på disse under punkt 8 og 9 nedenfor.)² Under denne perioden ble vi enig om at domstolene og motparten ikke burde informeres om at jeg arbeidet med sakskomplekset fordi vi da risikerte at både dere og undertegnede kom til å bli utsatt for et voldsomt press for å få sakene opp for domstolene før den advokaten som eventuelt skulle representere dere ville være tilstrekkelig forberedt.

2. Jeg får si at under den perioden jeg arbeidet med Einar utover høsten 1998, ble jeg etter hvert mer og mer overbevist om at Amelia var blitt utsatt for en stor urett. Samtidig mente jeg vel at både Amelia og Einar på en rekke punkter var blitt ført bak lyset av motparten. Problemet slik jeg så det ville imidlertid i begge de to sakene, være å klare og overbevise domstolene om at Amelia ikke bare hadde rett i en rekke av hennes påstander, men også å få domstolene til å gi henne rett i form av en eller flere dommer der motparten ble dømt til å betale erstatning.

For en legmann og ikke minst for en part er dette selvsagt ikke alltid like lett å innse at en sak ofte kan ha flere sider, og uansett at motparten gjerne vil forsøke og vri og vrenge på hva som er faktum, eller for den del hva som er jussen i saken. Som følge av den tiden som hadde gått og ikke minst sakens kompliserte faktum, var det min oppfatning at selv om Amelia var blitt utsatt for en urett og selv om hun hadde lidt et meget betydelig tap, så ville sjansene for å tape sakene være forholdsvis betydelige.

Samtidig må jeg vel også innrømme at jeg ganske fort konstaterte at Einar som person til tider viser en personlighet som gjør at domstolene og ikke minst dommerne, etter min vurdering, kunne komme til å ha store problemer med å gi ham medhold. Slik jeg så det ville den eneste måten jeg kunne klare å vinne sakene på, være å fokusere på juridisk holdbare argumenter og den urett som var begått mot Amelia for på den måten og skape sympati for hennes sak. Dersom jeg fremsatte påstander som for domstolene ville fremstå som mer dubiøse og dersom Einars personlighet i for sterk utstrekning kom til syne for dommerne, var det min vurdering at saken trolig ville kunne være tapt før vi egentlig kom inn i retten.

Jeg har sagt det tidligere, og jeg vil si det på nytt, når jeg første gang ble bedt om å påta meg disse sakene, var det min ærlige og oppriktige vurdering at sjansene for å vinne frem for domstolene trolig var svært små. Jeg vurderte imidlertid saken slik at dersom jeg fikk anledning til å arbeide med sakene og fremstille den slik jeg mente den burde fremstilles, trodde jeg at jeg skulle kunne klare å bedre mulighetene slik at jeg muligens kunne vinne sakene. Samtidig innså jeg imidlertid at dersom jeg påtok meg disse sakene så ville det komme til å bli svært mye arbeide mot lite betaling. I hvert fall sett i forhold til de timesatser jeg normalt arbeidet etter.

Resultatet etter disse overveielsene ble til slutt at jeg i desember 1998 valgte å akseptere å påta meg oppdraget som prosessfullmektig i søksmålet mot Staten ved Justisdepartementet og i søksmålet mot AS Falkefjell.

² Bosakene mot Kristoffer Olsen og Monica Riis-Johannessen, vil jeg ikke komme inn på. Disse endte for øvrig som dere husker med et forlik, der Amelia fikk utbetalt et ikke ubetydelig beløp. Et beløp Amelia etter mitt råd gav avkall på til fordel for barna for på denne måten å unngå at hun skulle miste den rettshjelpen hun var blitt innvilget.

Jeg vil her presisere at jeg påtok med disse oppdragene selvsagt uten noen former eller forhåpninger om noe vederlag annet enn den normale timesatsen som til enhver tid er regulert av de til enhver tid gjeldende timesatser for fri rettshjelp³ så lenge Amelia falt innenfor denne ordningen.

Når Einar under den aktuelle perioden fremsatte forslag om at han skulle sørge for at jeg eventuelt mottok andre former for godtgjørelse dersom dere vant frem, har jeg hele tiden presisert at jeg ikke påtok meg oppdraget på grunn av pengene, men først og fremst for å hjelpe Amelia og dernest fordi, dersom jeg klarte å vinne, ville jeg, ha klart noe som jeg mente ingen andre advokat (eller i hvert fall svært få) hadde klart. Sånn sett var det snakk om en ambisjon fra min egen side om å kunne klare det de fleste som så på saken ville si var tilnærmet umulig. Jeg har for øvrig alltid presisert at dersom jeg skulle gå inn på en avtale om vederlag utover Statens satser, så ville dette slik jeg vurderte saken være ulovlig og noe jeg av den grunn ikke kunne gjøre. Dette har jeg ved gjentatte anledninger presisert ovenfor Einar.

3. Jeg er den første til å innrømme at Einar og jeg, under den perioden jeg har arbeidet med saken, til tider har hatt flere lange og kraftige diskusjoner.

Mine innvendinger mot flere av de påstander Einar har fremsatt, har ikke først og fremst vært at det han hevder ikke kan ha og/eller for den del har skjedd, men at vi på flere punkter kunne få store problemer, *enten* (1) å bevise påstandene, *eller* (2) selv om der foreligger dels direkte og dels indirekte beviser, ville en del av påstandene være så politisk kontroversielle, at det av den grunn alene vil være vanskelig å få domstolene til å akseptere å avsi dom til vår fordel på slike grunnlag.

Jeg skal også innrømme at etter det ble kjent at jeg hadde påtatt meg sakene, ble jeg ved gjentatte anledninger forsøkt pumpet ørene fulle fra en rekke kollegaer om at dette var saker som jeg aldri ville klare å vinne. Samtidig som jeg fra flere fikk høre historier om at Einar Riis var en mann som både kunne være vrang og vanskelig og at han som følge av tidligere opptreden måtte betraktes som en "fantast" som krevde milliardbeløp. Når det gjelder den slags påstander og insinuasjoner, innså jeg selvsagt at for en utenforstående kunne det som har skjedd lett fremstå slik. Dette på grunn av sakens kompliserte faktum, og ikke minst fordi Einar dessverre i de senere årene har hatt svært lett for å snakke seg ut på viddene. Dette gjør at det kan bli svært vanskelig for en utenforstående å følge en rød tråd i den historien Einar ønsker å fortelle.

Et annet problem var også at ingen utenforstående noen gang hadde gått i verken Amelias eller Einars sko. For disse ville det derfor uansett være svært vanskelig å fatte hva som syntes å ha skjedd i saken. Enda vanskeligere ville det bli å formulere en del av det som hadde skjedd i juridisk holdbare argumenter som en fagkyndig dommer kunne akseptere. I hvert fall så lenge man her hadde en sammenhengende rekke av tidligere tapte saker, der motparten åpenbart hadde lykkes godt med å fremstille spesielt Einar som en kverulant.

³ For ordens skyld bør det her nevnes at undertegnede i og med at jeg først ble oppnevnt som prosessfullmektig i desember 1998 aldri har fått, men har heller aldri krevd betaling for den tiden jeg brukte utover høsten 1998 til å sette meg inn i sakene. Dette arbeidet var for øvrig meget betydelig. Jeg gjorde dette uten noen som helst forhåpninger om at jeg noen gang skulle motta en godtgjørelse for dette arbeidet.

Etter hvert som jeg begynte å få innsyn i saken, ante jeg imidlertid konturene av at det virkelig var begått en stor urett mot dere begge og jeg begynte som følge av dette, for meg selv, å forsvare en rekke av de handlingene dere tidligere hadde gjort. Dette til tross for at noen av disse for en utenforstående kunne fremstå som relativt tåpelige.

4. Under selve saksforberedelsene til skifterettssaken i byretten hadde vi mange lange og konstruktive samtaler. Jeg opplevde stort sett at vi var enige om strategien frem til selve hovedforhandlingene, selv om jeg selvsagt ikke skal stikke under en stol at vi på visse punkter hadde avvikende oppfatninger mht betydningen av enkelte faktiske forhold rent rettslig.

Selv om jeg under denne perioden hadde svært liten kontakt med Herman Berge som Einar hadde gitt uttrykk for at han ønsket å rådføre seg med, trodde jeg og opplevde også at alle parter spilte på samme lag mot en felles motstander. Her var det snakk om en felles målsetting, nemlig å vinne sakene.

Første gang jeg snakket med Herman om denne saken ble jeg imidlertid forholdsvis overrasket over at han (slik jeg opplevde det) overhode ikke syntes å ha gjort seg noen juridiske vurderinger mht sakskomplekset. Dette utover at han var preget av at det syntes å ha blitt begått en stor urett mot dere begge.

Ut fra dette var det således raskt min konklusjon at jeg ikke kunne forvente noe hjelp verken fra dere selv eller for den del fra Herman Berge mht å vurdere den rettslige muligheten som eventuelt eksisterte for å vinne sakene, eller for den del hvilken strategi som måtte velges for å vinne.

5. Etter at byrettsdommen ble avsagt, opplevde jeg personlig imidlertid en rekke forhold som jeg i ettertid har stillet meg svært undrende til. Forhold som jeg også er dypt skuffet over.

Slik jeg opplevde saken, startet den prosessen som har ledet frem til der vi er i dag, med at undertegnede etter domsavsigelsen, fikk spørsmål om hvorvidt Amelia burde anmelde Ole Lund for falsk forklaring.

Til dette svarte jeg at jeg personlig ikke trodde det var taktisk lurt å gjøre dette på det daværende tidspunktet.

Min oppfatning var at dere burde vente med en slik beslutning til etter at vi hadde en rettskraftig dom. Begrunnelsen for dette standpunktet var som følger: Dersom Amelia anmeldte Ole Lund, ville vi risikere følgende alternative utfall på anmeldelsen; (1) Politiet startet etterforskning og reiste tiltale mot Ole Lund. Ole Lund blir dømt for falsk forklaring; (2) Politiet velger å henlegge saken på grunn av bevisets stilling, (3) Politiet velger å henlegge saken med en begrunnelse om at intet straffbart forhold var begått og (4) Politiet starter etterforskning, reiser tiltale mot Ole Lund, men Ole Lund blir frifunnet i retten.

Ole Lund ville i en slik sak selvsagt sørge for å engasjere de beste advokater som kan kjøpes for penger.

Problemet slik jeg så det, var at ved å anmelde Ole Lund til politiet, ville vi overlate til en utenforstående instans (politiet) å forfølge saken rettslig. Dette ville innebære å overlate sakens videre skjebne til en instans som for det første er overarbeidet, har uerfarne folk i den type forretningstransaksjoner som her ble kritisert fra vår side og som heller ikke hadde satt seg inn i sakskomplekset. De personene som eventuelt ville etterforske saken, var personer som trolig heller ikke ville prioritere å sette seg inn i sakskomplekset. Ole Lund på sin side ville hevde ovenfor politiet at han "selvsagt hadde fortalt hele sannheten i retten, at det hele berodde på en misforståelse og at dette selvsagt ville komme frem under ankeforhandlingene, da han ville sørge for at alle misforståelser ble oppklart." Dette siste tror jeg både dere og jeg vet ikke er korrekt.

På denne bakgrunn mente jeg at siden ikke undertegnede hadde noen som helst kontroll med den som kom til å føre en slik straffesak, ville sjansene være svært store for at resultatet ikke ble alternativ (1), men enten alternativ (2) eller (3), eventuelt i verste fall alternativ (4). Uansett hvilke av disse siste alternativene som ble utfallet, var det min oppfatning at Ole Lund kom til å bruke et slikt resultat maksimalt under ankeforhandlingene som et argument for at han selvsagt hadde fortalt sannheten. Det bør her også nevnes at beviskravet for å få en person dømt i en straffesak er langt strengere enn i en sivil sak.

Ut fra dette mente jeg at det ville være klokest å avvente en eventuell anmeldelse til etter at man eventuelt hadde fått en rettskraftig dom. Jeg fikk heller ingen store innvendinger til dette synet når vi drøftet dette spørsmålet alene.

Min forundring blir imidlertid svært stor når jeg under sommeren blir kjent med at dere til tross for mine råd, hadde valgt å anmelde Ole Lund, uten at jeg var blitt informert. Dette ble jeg for øvrig informert om via TV og ikke fra mine egne klienter. Dette var også en anmeldelse som ble gjort uten at dere i det hele tatt hadde tatt dere bryet med å drøfte saken nærmere med meg før den endelige beslutningen ble tatt.

Jeg har tidligere skriftlig gitt uttrykk for hva jeg mente om dette, etter at jeg ble kjent med forholdet. Jeg har også forstått det slik at anmeldelsen ble gjort basert på råd fra Herman Berge. Jeg har ved en anledning i relativt klare ordelag fortalt Herman Berge hvor taktisk, uklokt jeg mente dette var.

Jeg får vel også gi uttrykk for at etter denne kollisjonen har ikke mitt forhold til Herman Berge vært det beste.

I ettertid mener jeg vel at historien, i hvert fall frem til i dag, har vist at jeg hadde rett i mine antagelser om hva som ville bli resultatet av denne politianmeldelsen.

Jeg har etter denne historien ved flere senere anledninger følt, at Herman Berge under diskusjoner som han, Einar og jeg har hatt, mer eller mindre konsekvent har valgt å snakke Einar etter munnen. Dette selv i spørsmål som etter min oppfatning, enhver oppegående jurist burde forstå, ville være ytterst tvilsomt om noen domstol kunne akseptere. Hva som har vært Hermans motiv med den slags opptreden skal jeg ikke på nåværende tidspunkt kommentere.

Under den innledende perioden var det vel min oppfatning at Herman, trolig opptrådte i beste mening, men ut fra en kanskje litt naiv tro om at rettferdigheten vil seire og at

Se berøp side

dommerne er villig til å lytte til alle slags argumenter, så lenge man har en rettferdig sak. I ettertid beklager jeg å måtte meddele at jeg personlig er kommet til en litt annen konklusjon.

6. Som dere begge vil huske, drøftet vi hvorvidt man burde ta initiativ til en forhandlingsløsning med Staten, våren 2001 etter dommen i byretten. Som dere husker ga jeg innledningsvis uttrykk for at jeg, med det den gangen sittende politiske styret, hadde liten tro på at man ville få noen løsning via forhandlingsveien. Dette da det var Justisministeren selv som hadde besluttet at saken skulle ankes.

Min holdning var derfor at vi skulle avvente valgresultatet høsten 2001, og at vi eventuelt rett forut for valget, skulle gå på en del utvalgte politikere som muligens kunne komme i en posisjon der de kunne avgjøre saken.

I den forbindelse tilskrev jeg som dere vet følgende politikere; Einar Dørum, Kjell Magne Bondevik, Jan Petersen, Sponheim og Kristin Krohn Devold. I mitt brev vedla jeg den redegjørelsen som i sin tid ble utarbeidet til retten.

7. Som dere begge vil huske returnerte både Kjell Magne Bondevik og Jan Petersen disse brevene. Etter avtale med dere prøvde jeg også å få til et møte med Kjell Magne Bondevik rett forut for at han tiltrådte som statsminister. Bondevik ønsket imidlertid ikke å møte verken deg eller meg på dette tidspunktet.

Jeg hadde imidlertid ikke hørt noe fra Dørum som vi vel på dette tidspunkt anså trolig kom til å bli den nye Justisministeren. Som følge av dette tok jeg direkte kontakt med ham pr telefon for å spørre om han hadde mottatt min redegjørelse. Under telefonsamtalen gav Dørum uttrykk for at han ikke hadde mottatt brevet, men dersom jeg oversendte det på nytt, lovet han å se på saken som han uttalte at han kjente til. På denne bakgrunn fikk Dørum som dere vet oversendt den aktuelle redegjørelsen på nytt.

Jeg hørte imidlertid ikke noe mer fra Dørum etter dette. Som dere vet, prøvde jeg under høsten 2001 å ringe Dørum noen ganger rett etter at han var valgt som Justisminister uten at han ringte tilbake.

På denne bakgrunn tok jeg kontakt med Carl Ivar Hagen i november 2001 med forespørsel om hvorvidt han kunne være behjelpelig med å arrangere et møte med Dørum der vi fikk anledning til å redegjøre for saken. Hagen lovet meg at han ville snakke med Dørum, men ba i den forbindelse om at jeg sendte ham kopi av det materialet jeg hadde sendt direkte til Dørum.

Som dere er kjent med ringte Hagen rett etter nyttår 2002, til mitt kontor og fortalte at han hadde vært i kontakt med Dørum. Dørum hadde imidlertid informert Hagen om at Dørum hadde satt i gang et internt arbeid i departementet for å forsøke og finne frem til en minnelig løsning, men at han før dette arbeidet var slutført ikke så noen hensikt i å ta noe møte verken med Einar eller undertegnede. Slik jeg tolket Hagen mellom linjene i denne telefonsamtalen, ønsket Dørum en minnelig ordning og ville gå inn for dette, men ønsket å få støtte for et slikt syn internt i departementet. Jeg forsto Hagen slik at planen til Dørum var å komme tilbake med et konkret forslag til løsning innen kort tid.

Jeg bør her presisere at jeg aldri har gått inn i noen forliksdrøftelser, eller på noen som helst måte har drøftet noen konkrete tall eller hvorvidt familien Riis ville være interessert i en minnelig løsning med noen utenfor Riis familien. Dette skyldes som Dere begge vet, at Einar aldri på noe tidspunkt har fortalt meg hva han eventuelt mente ville være et forsvarlig nivå å forlike saken på. Jeg har heller aldri fått noen fullmakt til å innlede noen slike konkrete drøftelser med noen. Dette er et løfte jeg har holdt. Jeg har imidlertid selvsagt gjort meg mine egne tanker om mulighetene for et eventuelt forlik, men har aldri gitt uttrykk for disse tankene til noen utenforstående. Dette ganske enkelt fordi jeg har forstått hva som er bakgrunnen til at Einar aldri selv har ønsket å gå ut med noe konkret tall, annet enn at du og han ønsker å oppnå rettferdighet.

8. I februar 2002 var Amelias søksmål mot Hilmar Rekstens dødsbo berammet. Som dere begge vil huske ga jeg allerede på det tidspunkt jeg ble spurt om å påta meg sakene mot Staten og AS Falkefjell uttrykk for at jeg ikke ville kunne påta meg noe engasjement i sakene i Bergen. Årsaken til dette var at en av KPMG's største klienter, Aker var en av de største kreditorene i boet i Bergen. Ved å påta meg den saken ville jeg risikere å komme i en dobbeltrolle som ikke var ønskelig verken for dere eller for meg. Samtidig fortalte jeg dere begge at jeg hadde arbeidet som advokatfullmektig i de Besche & Thune, riktignok kun i 2 måneder, mens Jens Kristian Thune var partner i firmaet. Jeg hadde imidlertid ikke personlig vært involvert i arbeidet av noe betydning. Ved å gå inn i sakene i Bergen, kunne jeg også vente meg kritikk fra min tidligere arbeidsgiver. Det sistnevnte var en ytterligere grunn til at jeg følte jeg ikke kunne gå inn i disse sakene.

Dette var dere begge innforstått med og på det tidspunktet jeg startet mitt engasjement var det heller ikke noe spørsmål om jeg skulle gå aktivt inn i saken mot boet i Bergen. Dette også fordi dere på det tidspunktet var representert ved Helge Elvebakk.

9. Når det gjelder det som skjedde i Bergen har jeg i ettertid forstått at Helge Elvebakk reagerte kraftig over at han følte at han i siste øyeblikk ble skjøvet ut på sidelinjen og at advokat Bjørn Kvernberg og Herman Berge plutselig kom inn fra siden, for å overta sakene.

Personlig observerte jeg dette kun fra sidelinjen, men jeg satt likevel igjen med et klart inntrykk av at det som foregikk i Bergen var noe som minnet sterkt om en ren mediejippo. Pressen i stedet for å fokusere på Amelia Riis, fokuserte på Herman Berge som hadde mottatt en "strykarakter" fra Universitetet, og nå fremstilte seg som Amelias nye redningsmann.

I mine øyne tror jeg dessverre Herman hadde tjent mer på å stille seg litt i bakgrunnen og la pressen fokusere på Amelia og de problemene hun var blitt utsatt for. I hvert fall resulterte Hermans opptreden, slik jeg forstår det, i at Helge Elvebakk valgte å bryte med Riis familien. Jeg skal ikke forsøke å unnskyldes en del av de utsagn og en del av den opptreden jeg forstår på dere at Helge Elvebakk kom med den gangen. Ganske enkelt fordi jeg ikke fullt ut kjenner begge sider av saken og fordi jeg heller ikke har vært til stede i Bergen slik at jeg ved selvsyn har kunnet observere hva som har skjedd i enhver sammenheng.

Personlig tror jeg imidlertid det må konstateres at problemene i Bergen kunne vært håndtert på en langt smidigere måte fra begge parter side.

10. Kort tid etter dette rykket Dørum ut og fortalte at han nå ønsket å forhandle frem en minnelig løsning i saken. Dette resulterte i at undertegnede som prosessfullmektig mottok et utkast til forliksavtale med Staten. Denne avtalen ble deretter oversendt dere begge umiddelbart. Samtidig ba jeg om at vi snarest måtte ta et møte for å drøfte den videre strategien mht eventuelle forhandlinger med Staten. Til min store undring velger Einar nå å gi uttrykk for at han trenger noen dager for seg selv før vi tok noe møte.

Det gikk deretter nærmere en hel uke uten at undertegnede hørte noe som helst fra noen av dere. Plutselig blir jeg ringt opp av Einar med anmodning om at jeg måtte stille utenfor Kronprinsesse Märthas plass nr 1, kl 1300 en fredag ettermiddag. Jeg spurte da hvorfor og hvem jeg eventuelt skulle møte i den forbindelse.

Til det fikk jeg som svar at det kunne Einar ikke fortelle meg. Med en viss overbærenhet valgte jeg å stille på dette møtet. Jeg møtte Einar utenfor nevnte adresse og vi gikk i fellesskap opp i andre etasje.

Til min overraskelse møter jeg der Herman Berge og advokat Bjørn Kvernberg. Disse ønsket at man drøftet strategien mht forliksforhandlingene med Staten. Fra deres side ble det gitt uttrykk for at siden undertegnede var prosessfullmektig ville det være vanskelig for meg å ta noen direkte kontakt med departementet uten og gå via regjeringsadvokaten. De mente derfor at det taktisk riktige var at de kjørte forhandlingene med Staten rundt en eventuell forliksløsning, fordi de eventuelt kunne gå direkte på Justisministeren.

Rent umiddelbart får jeg si at jeg der og da tenkte mitt om dette forslaget. Min personlige oppfatning på dette tidspunktet, var vel at nå ønsket Herman Berge og advokat Bjørn Kvernberg å komme inn og overta som de personene som "løste"⁴ Riis saken. Jeg satt på dette tidspunkt også igjen med et inntrykk av at "noen" allerede hadde forhandlet seg frem til en eller annen avtale om at de skulle få ut en andel av den forlikssummen som eventuelt ble utbetalt.⁵ Jeg får også være så ærlig å si at jeg ikke likte at noen andre enn meg nå skulle komme inn og ta over æren for det som så langt var gjort i saken. Dette spesielt når det eneste jeg kunne ha noen forhåpninger om å oppnå slik saken sto, var gleden av å være den som klarte å løse Riis familiens problemer. Spesielt når jeg vel mente, og fortsatt mener, at de to aktuelle personene som satt på den andre siden av bordet ikke under noen omstendigheter ville ha klart det undertegnede så langt hadde klart. I hvert fall ikke med det utgangspunktet jeg hadde da jeg startet. (Dere får her ha meg unnskyldt for at jeg på dette punktet muligens kan virke litt vel selvsikker).

Einar på sin side gav uttrykk for at han mente dette var det eneste riktige slik saken nå sto. Jeg gav da uttrykk for at jeg ikke sånn uten videre var helt enig i alle de synspunkter som Herman Berge og advokat Kvernberg kom med. Fordi Einar imidlertid gav uttrykk for at dette var hans ønske, valgte jeg likevel å samtykke til at man i første omgang skulle prøve den fremgangsmåten som ble foreslått fra advokat Kvernberg. Dette ble fra min side gjort under klare løfter fra Herman og advokat Kvernberge om at disse skulle

⁴ Det er rart hvordan plutselig alle personer som en snakker med etter at en har vunnet en slik sak, er både positive til saken og mulighetene for å vinne frem. De signalene en får før en går inn i retten er dessverre ofte helt motsatt.

⁵ Jeg har i ettertid forstått på Einar at en slik avtale er inngått, uten at jeg er kjent med de nærmere detaljene og på hvilke tidspunkt avtalen eventuelt ble inngått.

holde meg orientert om fremdriften og at vi i fellesskap løpende skulle vurdere den videre strategien under sakens gang.

Det ble avtalt at advokat Kvernberg skulle skrive et utkast til et brev som jeg skulle få meg forelagt for gjennomgang og godkjenning. Dette utkastet ble jeg lovet at jeg skulle motta neste dag.

I ettertid tror jeg muligens det hadde vært det beste om jeg der og da hadde meddelt at jeg trådte tilbake som prosessfullmektig med umiddelbar virkning. Når jeg ikke gjorde dette, skyldes det ene og alene at jeg mente det trolig ville være en svært dårlig løsning for Amelia Riis. I hvert fall dersom det skulle vise seg at de aktuelle forliksforhandlingene strandet.

Det bør nevnes at jeg etter møtet aldri mottok utkastet til brev til departementet innenfor den fristen som var lovet. I stedet ble brevet oversendt mitt kontor på mandag. Dette var en dag jeg hadde klart gitt uttrykk for at jeg satt i møter hele dagen, slik at jeg ikke ville få anledning til å se brevet med mindre det ble oversendt innen den frist som opprinnelig ble avtalt.

I ettertid er det bare å konstatere at det første møtet mer eller mindre synes å ha vært symptomatisk for hvordan det påfølgende "samarbeidet" skulle vise å arte seg.

11. Det som deretter skjer er nemlig at jeg under den etterfølgende perioden, mer eller mindre har vært holdt i mørke mht fremdriften av disse forliksforhandlingene. Personlig har jeg under den aktuelle perioden stort sett kun blitt holdt orientert gjennom det som har stått i pressen.

I perioden etter at Dørum fremsatte sitt tilbud til forliksløsning, har det forekommet at Einar og undertegnede har hatt en del møter der også Herman Berge har vært til stede. På disse møtene har imidlertid den informasjonen jeg har fått om forliksforhandlingene vært ytterst beskjeden. Fra både Einar og Hermann har det vært en form for hemmelighetskremmeri rundt det som har pågått som jeg må si jeg har funnet svært oppsiktsvekkende.

12. Under den samme perioden som beskrevet under punkt 11, har jeg også mottatt informasjon som jeg ved flere anledninger har stusset svært meget over.

Blant annet har Einar ved noen anledninger opplyst at Herman Berge skulle ha fått tilbud om flere millioner i godtgjørelse dersom han valgte å la være og hjelpe Riis familien. Dette skal være tilbud som visstnok er formidlet gjennom såkalte "mellommenn", blant annet en dansk statsborger.

Personlig har jeg ved flere anledninger gitt uttrykk for en stor grad av skepsis til disse opplysningene.

Jeg har i den forbindelse vist til at undertegnede under de årene jeg har bistått Amelia, aldri har mottatt noe lignende "tilbud". Jeg har også gitt uttrykk for at dere begge burde være klar over at når man først har vunnet en slik sak, som det dere har gjort, og der det er involvert såpass store penger som det her er, så kan dere oppleve at noen personer kan

komme med utsagn som muligens kan være farget av at de ønsker å gjøre seg mer interessante enn hva de er.

Her viser jeg blant annet til hva dere selv tidligere har fortalt meg om "såkalte" hjelpsomme personer som opp gjennom årene har kommet inn, men som alle på en eller annen måte har krevd et eller annet "vederlag" for å bistå med opplysninger i saken.

Det presiseres imidlertid at jeg personlig ikke kjenner til detaljene omkring de her påståtte tilbud til Herman Berge. Det er således selvsagt mulig at jeg kan ha misforstått noe av den informasjonen jeg har mottatt. Jeg må imidlertid få si at jeg personlig, har svært liten tro på korrektheten av disse opplysningene.

13. Under den samme perioden har jeg fra Einar i stadig sterkere grad blitt kritisert for at jeg under skifterettssaken burde ha gjort slik og slik, og at jeg ved å ha gjort dette kunne ha oppnådd et bedre resultat.

Blant annet ble jeg kritisert for at jeg burde ha kjørt langt sterkere på at det tapet Amelia Riis ble påført gjennom skifterettens bobehandling, var identisk med verdien av MS Sognefjell. Videre er det ved flere anledninger blitt påstått at det var helt unødvendig å prosedere på alle de shippingtransaksjoner som ble foretatt under bobehandlingen, da man jo kunne konsentrert seg om MS Sognefjell.

Personlig har jeg ved flere anledninger stillet meg svært undrende til hvor Einar har fått ideene sine til alle de påstander som han under denne perioden har klart å komme opp med.

Som jeg ved gjentatte anledninger både før, under og etter skifterettssaken har prøvd å forklare, ville det etter min oppfatning være en taktisk bommert av dimensjoner, dersom man valgte en slik strategi som skissert ovenfor.

Årsaken til det er ganske enkelt at Staten i så fall lett, kunne argumentert for at det ikke forelå noen årsakssammenheng mellom skifterettens boforvaltning og det tapet Amelia Riis led som følge av at salget av MS Sognefjell ikke gikk i orden. Jeg sier ikke at det Staten hevder ville være juridisk eller faktisk riktig, men jeg sier at Amelia ved å satse på "en hest" ville øke risikoen betydelig for å tape saken i sin helhet. Dette ganske enkelt fordi jeg personlig vel også mener at det kan stilles en rekke spørsmål ved om det juridiske sett foreligger årsakssammenheng for så vidt angår dette grunnlaget.

Jeg blir imidlertid ikke mindre oppgitt over denne kritikken, når jeg under hovedforhandlingen selvsagt også argumenterte for at tapet skulle kunne settes tilsvarende verdien av det tap Amelia Riis led ved at MS Sognefjell salget ikke ble gjennomført.

Et annet punkt der jeg også er blitt kritisert, er at jeg under saken, heller ikke skal ha argumentert for at Amelias tap skulle utmåles med tillegg av rentes rente. Dette er en påstand som Einar under våre møter, ved gjentatte anledninger har fremsatt muntlig. Til dette er det bare og si at påstanden til Einar på dette punktet, er positiv feilaktig. Dersom dere leser mine anførsler for byretten, (som står gjengitt i selve dommen), vil dere se at det ble prosedert på at erstatningen skulle fastsettes med tillegg av rentes rente. En annen ting er at dommerens gjengivelse av anførselene rundt rentes rente-spørsmålet, er relativt

Ja, mora rent
som er å be
om flat rente!

summarisk. I hvert fall sett i forhold til den plass dette spørsmålet ble viet under hovedforhandlingen.

14. Et annet forhold som Einar under disse samtalene har yndet å komme inn på er mitt syn på utsagnene om "Null and Void" i en del av dokumentene. Når det gjelder "Null and Void", har Einar hele tiden vært kjent med at han og jeg har hatt et litt forskjellig syn på hva som trolig skjedde våren 1975. Som jeg ved gjentatte anledninger har uttalt er jeg imidlertid rimelig overbevist om at dere begge ble hurt i en felle under voldgiftsforhandlingene.

Einar har imidlertid i en årrekke hevdet at der skal ha eksistert 2 voldgiftsdommer, en som er datert 28. april 1975 og en som er datert 2. mai 1975. I den første skal domskonklusjonen lyde på "Null and Void", i den andre skal konklusjonen lyde "Avtalen heves".

Den ene dommen skal være en dom som er avsagt av de 3 voldgiftsdommerne Brækhus, Aasland og Rasmussen i aller største hemmelighet, mens den andre dommen er den offisielle voldgiftsdommen signert den 2. mai 1975.

Dette synet har vært fremført av Einar gjennom en rekke år. Rent juridisk er der en vesentlig forskjell mellom det at en avtale blir kjent "Null and Void" og det forhold at avtalen blir "hevet". Årsaken til dette er selvsagt at dersom avtalen heves, så medfører ikke det, slik jeg ser det, det samme som at den part som har fått medhold i sitt krav om heving, mister et krav på erstatning for den positive kontraktsinteressen som følge av motpartens mislighold under avtalen. Dersom imidlertid avtalen kjennes "Null and Void" – (riktig oversatt til norsk: "ugyldig") vil det derimot innebære at der heller ikke kan fremsettes noe erstatningskrav, eventuelt i beste fall at man kan kreve erstatning for den negative kontraktsinteressen.

I og med at ingen av partene i voldgiftssaken på noe tidspunkt hadde nedlagt påstand om at Påskeavtalen skulle kjennes "Null and Void" (eller ugyldig), ville det være forholdsvis oppsiktsvekkende om et slikt domsresultat ble avsagt.

Jeg er selvsagt kjent med hvilke "beviser" Einar mener å ha for påstanden om at der skal eksistere to dommer. Min holdning til påstandene om at der skal eksistere 2 forskjellige dommer, har hele tiden vært at jeg ikke har ønsket å utelukke dette som en teoretisk og faktisk mulighet. Men, jeg har hele tiden gitt uttrykk for at jeg tror det vil være tilnærmet umulig å få domstolene til å akseptere dette synspunktet basert på de "beviser" jeg har fått meg forelagt.

Hvorfor sier jeg dette, jo fordi jeg har ennå til gode og se noe dokument i saken der de tre voldgiftsdommerne skriver under på at domsresultatet var "Null and Void". Det eneste dokumentet som inneholder en viss grad av kobling mellom voldgiftsdommerne og et resultat der Påskeavtalen ble kjent "Null and Void", er Erling Napers notat av den 2. mai 1975 der det fremkommer at Ole Lund ringte til Gunnar Aasland den 28. april 1975 og fikk opplyst at domsresultatet var "Null and Void". Det at dette står beskrevet slik i det aktuelle dokumentet behøver imidlertid ikke å bety at det var akkurat disse ordene Gunnar Aasland brukte når han snakket med Ole Lund.

Teoretisk sett kan nemlig alle av de følgende alternativer ha skjedd den 28. april 1975: (1) Ole Lund ringer til Gunnar Aasland og spør om domsresultatet, Aasland oppgir at resultatet er "Null and Void", (2) Ole Lund ringer til Gunnar Aasland og spør om domsresultatet, Aasland oppgir at resultatet er "Hevning", Ole Lund ringer deretter til Erling Naper (forfatteren av notatet) og forteller at domsresultatet er "Null and Void", (3) Ole Lund ringer til Gunnar Aasland og spør om domsresultatet, Aasland oppgir at resultatet er "Hevning", Ole Lund ringer deretter til Erling Naper (forfatteren av notatet) og forteller at domsresultatet er "Hevning", Erling Naper velger imidlertid å skrive inn i notatet at domsresultatet er "Null and Void", (4). Ole Lund ringer til Gunnar Aasland og spør om domsresultatet, Aasland oppgir at resultatet er "Hevning". Erling Naper, Ole Lund og Christian Haneborg har i fellesskap på forhånd drøftet hvordan de skal lage en juridisk argumentasjon for hvordan rederiet og banken skal slippe unna et erstatningskrav dersom rederiet pantsetter MS Sognefjell til DnC. De kommer da opp med en idé om at dersom de kan tolke domsresultatet til i realiteten å bety det samme som at Påskeavtalen aldri kan anses å ha eksistert, så vil dette hjelpe de til å lage en juridisk argumentasjon for at pantsettelsen kan skje uten ansvar verken for banken eller rederiet.

Slik jeg ser det fremstår det som helt åpenbart hvorfor Erling Naper har valgt å bruke begrepet "Null and Void" i det aktuelle notatet. Dette skyldes slik jeg ser det at banken og rederiet i fellesskap ønsket å skape en juridisk argumentasjon for at pantsettelsen av MS Sognefjell kunne skje uten at banken og rederiet skulle komme i noe ansvar. Etter min oppfatning var og er dette fra DnC og fra rederiets side en skinmanøver, der banken forsøker å villedde omverdenen mht de rettslige konsekvensene av voldgiftsdommen. Dersom man ser alle dokumentene i sammenheng, mener jeg at de beviser som ligger i saken gjør det overveiende sannsynlig at det var dette som skjedde.

Personlig mener jeg også at retten burde ha akseptert de bevisene som lå i saken for at det var dette som rent faktisk skjedde våren 1975. I så fall burde det ha resultert i at rederiet ble dømt til å betale Amelia erstatning.

Det neste spørsmålet er imidlertid om hvorvidt det i tillegg kan sannsynliggjøres at det virkelig ble utarbeidet to forskjellige dommer, med så vidt forskjellige konklusjoner, slik du Einar mener.

Problemet som jeg hele tiden har fortalt Einar er at så lenge vi ikke har selve dommen, med de tre voldgiftsdommernes signaturer, der det svart på hvitt står at domskonklusjonen var "Null and Void", så vil det etter min oppfatning være nærmest umulig å få retten med på at det var dette som skjedde. Det presiseres at jeg på ingen måte har vært uvillig til å lytte til Einars argumentasjon og jeg har også både i skifterettssaken og i søksmålet mot AS Falkefjell fremholdt at dette er og blir Einar Riis oppfatning.

Problemet er imidlertid at ved å kun prosedere på dette, har det vært og fortsatt er min oppfatning at saken ville falle fullstendig sammen som et korthus. Dette ganske enkelt fordi man ikke har sterke nok beviser til å sannsynliggjøre påstanden. Alle de involverte partene har opp gjennom årene nektet for at der skal eksistere to dommer. Gunnar Aasland på sin side kan hele tiden forsvare seg med at det ikke var han som har skrevet Erling Napers notat, og at han derfor ikke kan gå god for innholdet av dette. Erling

Naper og Ole Lund kan på sin side, hvilket de vel også gjør, hevde at de trolig har "misforstått hverandre" osv.

Så lenge vi ikke kan fremlegge to dommer med forskjellig konklusjon er det uansett hva som måtte stå i de andre dokumentene etter min oppfatning ingen sjanser for at en norsk domstol vil legge til grunn et slikt faktum. Dette ikke minst fordi domstolen i så fall vil måtte stemple Gunnar Aasland, Sjur Brækhus og Knut Rasmussen som løgnere som har begått en straffbar handling. Dessverre mener jeg at retten før de kan trekke en slik konklusjon vil ønske å ha langt sterkere beviser enn hva vi pr. i dag sitter på, aller helst vil de trolig måtte få se to dommer med forskjellige konklusjoner. Dersom noen andre prøver å innbille deg noe annet Einar, kan jeg bare si at de etter mitt skjønn forsøker å kaste blå i øynene dine mht mulighetene for å vinne frem på et slikt grunnlag.

Her vil jeg forøvrig minne Einar på at vi før selve ankeforhandlingene for lagmannsretten hadde et lengre møte. Under dette møtet redegjorde jeg for deg hva som jeg mente burde være vår strategi mht dette spørsmålet i lagmannsretten og jeg oppfattet deg slik at du aksepterte at jeg både fremsatte ditt og mitt syn. Dette ble for øvrig også gjort i byretten i skifterettssaken og da gav du umiddelbart etterpå, uttrykk for at du syntes, den måten jeg hadde fremstilt dette på var en meget bra måte. I ettertid er det bare å konstatere at retten ikke aksepterte verken ditt eller mitt syn i det aktuelle spørsmålet. Når det er sagt vil jeg imidlertid presisere at jeg aldri tidligere har vært så skuffet over noe domsresultat eller over noen dommere som jeg var i akkurat denne saken.

Det er selvsagt en mager trøst både for deg og meg. Jeg syns imidlertid det er relativt ufint av deg i ettertid å kritisere at jeg ikke alene valgte å prosedere på at der var to dommer, en strategi som etter min oppfatning med sikkerhet ville ha resultert i tap.

Det er mulig at en domstol kun bestående av legdommere ville kunne akseptert disse bevisene. Problemet er imidlertid at dette ikke er mulig i Norge. Det nest beste vi kunne klart å få til var en domstol med meddommere i tillegg til fagdommerne. Som du vil huske fra sakens dokumenter var dette noe jeg også prøvde å få aksept for. Poenget var imidlertid at jeg først ble spurt om å påta meg oppdraget som prosessfullmektig etter at fristen etter tvml § 375 var utløpt. Dvs etter at fristen for å kreve meddommere var utløpt. Til tross for dette forsøkte jeg å argumentere for at dere måtte ha legdommere. Dette fikk jeg imidlertid verken medhold i for lagmannsretten eller for Høyesterett.

Personlig skal jeg avstå fra og kommentere disse kjennelsene utover at jeg vel personlig mener, at resultatet var fullstendig urimelig.

Jeg er på bakgrunn av ovennevnte overhode ikke enig med deg i at jeg på noen som helst måte skal ha gått utenfor mine fullmakter i spørsmålet rundt "Null and Void".

At du i ettertid forsøker på den slags påstander og beskyldninger oppfatter jeg egentlig kun som et resultat av baksnakking og forsøk fra enkelte på å slå splid og uenighet mellom oss. Dessverre synes det som om den som forsøker på dette har lykkes rimelig bra i sin strategi. Utover dette ser jeg ingen grunn til å kommentere spørsmålet om "Null and Void" ytterligere.

15. Slik situasjonen utviklet seg, må jeg si at jeg etter hvert har begynt å bli ganske lei av både Einar og ikke minst Herman Berge. Jeg har under de siste 2 årene hatt en følelse av at enkelte personer, forsøker å finne frem til punkter som de kan kritisere, en kritikk som etter min oppfatning på en rekke punkter bærer preg av dårlig juridisk skjønn og i stor grad manglende forståelse for hva som er realistisk mulig å få medhold i for en norsk domstol. I hvert fall basert på de beviser jeg så langt har fått meg forelagt.

Samtidig blir det hele tiden gjort utspill i sakskomplekset, uten at jeg er informert eller rådført på forhånd. Et av de forholdene som jeg reagerte meget sterkt på, var at Herman Berge mitt under et møte som Einar og jeg hadde våren 2002, kommer inn i rommet og proklamerer; "Se hva jeg har fått til". Det Herman var spesielt stolt over, var en artikkel fra Bergens Tidende om at familien Riis "krever 5 milliarder"⁶. Unnskyld at jeg sier det, men etter min oppfatning er den slags oppslag i pressen, mer egnet til å skade saken enn det motsatte.

Hvorfor mener jeg dette? Jo ganske enkelt fordi at *motparten* i alle år synes å ha drevet en bevisst bakvaskelseprosess, der hensikten har vært å fremstille Einar som en grådig "fantast" som aldri blir fornøyd med noe. I den forbindelse har motparten helt klart, spillet på en del personlighetstrekk hos deg Einar som gjør at de dessverre trolig har klart å få aksept for en slik oppfatning i hvert fall hos en del dommere.

Slik jeg ser det har dette vært en klart medvirkende årsak til at dere trolig har tapt flere av de tidligere søksmål. Min strategi i alle de sakene der jeg har vært prosessfullmektig, har vært å forsøke å tone ned en del av disse trekkene hos deg, Einar. Dette for å vise at motpartens beskyldninger og påstander har vært fullstendig feilaktige. Når man da i stedet bevisst går ut og sørger for at det kommer presseoppslag som våre motparter mer enn begjærlig vil kunne trykke til sitt bryst, så mener jeg det ene og alene bidrar til å skade saken. Noe annet er selvsagt at den slags utsagn svært gjerne kommer på trykk i avisene og således bidrar til å gjøre den eller de som fremsetter opplysningene "kjent". Klienten behøver imidlertid ikke nødvendigvis å være tjent med den slags strategier. Jeg forstår det imidlertid slik at vi på dette punktet er svært uenig. Det er noe jeg bare kan beklage.

Jeg har imidlertid også i andre sammenhenger, ved gjentatte anledninger opplevd at mine råd ikke blir fulgt. Jeg nevner her at dere begge har gått ut i pressen uten at jeg blir konferert og presterer på den måten og få oppslag om at Amelia og Einar ønsker "Hevn."

Det faktum at dette oppslaget ble publisert midt under ankeforhandlingen mot AS Falkefjell var etter min oppfatning imidlertid svært lite heldig. Dette var da selvsagt også et oppslag motparten i saken valgte å gjøre betydelige prosedyrepoenger ut av. At den formen oppslaget fikk i Dagbladet, skadet saken mot AS Falkefjell er jeg personlig i liten tvil om.

Dette spesielt i en sak der det egentlig er svært *små marginer* som kan være avgjørende for om man vinner eller taper, og der dommerne uansett hva dere måtte mene, svært lett kan avsi en godt begrunnet dom som i det ene tilfellet kan medfører at dere gis fullt medhold, mens de samme dommerne, like lett, dersom de måtte ønske det, kan avsi en dom med det resultatet vi fikk. Alle dommere er mennesker. Hva som avgjør hvilke

⁶ Det er mulig jeg her husker størrelsen på beløpet noe feil.

resultat de faller ned på i en sak, kan således like gjerne være hvorvidt de får sympati for en bestemt part. I hvert fall der man står ovenfor en sak med et komplisert faktum og der den rettslige situasjonen ikke nødvendigvis er helt klar. Jeg presiserer at dommerne selvsagt aldri ville finne på å uttale i selve domsavgjørelsen at det avgjørende for utfallet var sympati eller antipati i en bestemt retning, så mener jeg likevel det er ganske enkel psykologi og logikk, at den slags faktorer ikke helt sjelden spiller inn på resultatet i domstolene. Dette er også årsaken til at jeg i alle våre diskusjoner har uttalt at man i en sak som denne, må være svært forsiktig hvordan man uttaler seg til pressen. Journalistene vil ha en god story og et stort beløp, kan bidra til å skape nettopp en slik "god story". Det er imidlertid ikke slik at det nødvendigvis tjener en part å gå ut med det største beløpet i pressen, dersom saken til syvende og sist må avgjøres i domstolen. Dersom man ikke klarer å forlike saken før dom blir avsagt, kan en slik strategi etter min erfaring, i verste fall skade den part som gikk altfor offensivt ut i pressen før saken startet.

Det jeg frykter er at en del av de utsagnene som er slått opp i pressen under de siste 2 årene etter at byretten avsa sin dom i søksmålet mot Staten ved Justisdepartementet, i verste fall kan ha bidratt til å svekke deres muligheter for å vinne i lagmannsretten.

Det som imidlertid har såret meg mest under den siste perioden, (utover det at spesielt Einar ved gjentatte anledninger har gått i mot mine råd), er at jeg ved flere anledninger har mottatt brev fra Einar, der han insinuerer en sammenligning mellom meg og Tore Engelschjøn mm. Som jeg ved gjentatte anledninger har sagt til Einar, den slags ønsker jeg å ha meg frabedt. Når jeg ikke for lenge siden har bedt Einar "ryke og reise", skyldes det at jeg under alle disse årene har forsøkt å unnskyldte Einar med alt det jeg forstår dere begge har vært utsatt for før vi møtte hverandre.

Ok ser på
TSE som
sviker

Det har under saken etter hvert også kommet frem at enkelte vitner skal ha forsøkt å kreve betaling for å stå frem. Undertegnede har frarådet dette på det sterkeste, fordi man dersom det kom frem ville risikere at troverdigheten til de respektive vitnene ble fullstendig ødelagt. Jeg har videre gitt uttrykk for at dersom dette ble gjort ville jeg ikke ha noe annet valg enn å fratse som prosessfullmektig.

I ettertid er jeg blitt kritisert av Einar fordi jeg spesielt overfor ett av vitnene i relativt klare ordelag gav uttrykk for hva jeg mente om den slags krav eller hentydninger og at jeg overhode ikke kunne akseptere dette. Bare det forhold at jeg blir kritisert for dette finner jeg ytterst beklagelig.

Jeg har ved flere tidligere anledninger sagt klart i fra under våre møter, at dersom dere ønsket å bytte meg ut som prosessfullmektig, stillet jeg min plass til disposisjon. Hver gang jeg har sagt dette har imidlertid Einar gitt uttrykk for at han ikke har ønsket dette.

16. I november 2002 fikk vi dommen i Falkefjell saken der Amelia tapte. Jeg har tidligere gitt uttrykk for hva jeg mener om denne dommen. Vi var imidlertid alle klar over at dette kunne komme til å bli resultatet.

Personlig er jeg imidlertid som nevnt svært skuffet over resultatet og mener at domsresultatet er fullstendig urimelig. Saken er som dere er kjent med påanket, men Høyesterett har ikke tatt stilling til om saken slipper inn.

Tulle.
Reise utg. Turpat
unb. fortj.

Under våren 2003 har vi hatt noen møter der jeg har følt at Einar har vært mer opptatt av å vrenge og vri på hva som burde ha vært gjort enn å forsøke å se fremover. Jeg har også mottatt ønsker om at jeg burde sørge for at Herman Berge skulle få ut noe av det honoraret jeg har søkt dekket fra rettshjelpen. Til det siste spørsmålet må jeg bare få si at det er noe som har gjort meg ganske kraftig irritert og mildt sagt forbannet. Jeg har aldri lovet Herman Berge noen former for godtgjørelse, snarere tvert imot. Spesielt med tanke på at jeg vel har forstått på Einar at Herman Berge har skaffet seg andre avtaler om godtgjørelse uten at jeg kjenner detaljene om dette fullt ut.

Jeg har under denne perioden også opplevd at Einar gir inntrykk av å ikke huske en rekke forhold som han tidligere har vært godt informert om. Et eksempel på dette er påstanden om at jeg ikke skulle ha nevnt for Einar Riis at Jonas Myhre er partner i Wikborg Rein sammen med Haakon Stang Lund, før under selve ankeforhandlingene. Dette er i så fall rent tull eller erindringsforskyving. Årsaken til at jeg mener dette er at jeg husker meget godt at det sto en annonse i Aftenposten for i hvert fall 2 år siden, der det fremgikk at Jonas Myhre var gått over fra Hjort til Wikborg Rein som partner. Jeg husker spesielt at jeg fortalte Einar om dette under ett av våre møter, rett etter at annonsen sto på trykk i Aftenposten.

Det at Einar nå forsøker å fremstille det som at jeg skal ha holdt dette skjult for ham, finner jeg såpass krenkende at jeg egentlig ikke ønsker å kommentere det nærmere. Jeg har også flere andre eksempler på lignende forhold som jeg ikke ser noen grunn til å trekke frem her. De ovennevnte forhold gjør imidlertid at jeg beklageligvis har begynt å endre en del av den oppfatningen jeg tidligere har hatt om Einar.

17. I mai då hadde dere og jeg et møte, der jeg i klare ordelag "blåste ut" og gav uttrykk for hvordan jeg hadde opplevd de siste årene, samtidig som jeg presiserte at jeg overhode ikke var fornøyd med den foreliggende situasjonen. Jeg redegjorde i dette møtet relativt inngående for de forhold som er beskrevet ovenfor.

I nevnte møte opplevde jeg overraskende at Einar gav meg en unnskyldning for en rekke av de ovennevnte forhold. Jeg opplevde at Einar ønsket at vi i fellesskap skulle se fremover mht hvordan man skulle klare og løse Amelias saker.

Vi ble under dette møtet også enige om at vi skulle ta et felles møte med Herman Berge for å drøfte den videre strategi rundt forliksdrøftelsene med Staten.

I det påfølgende møtet, der jeg hadde satt av 2 timer (dette var dere begge orientert om på forhånd), opplevde jeg imidlertid til min undring at det egentlig ble brukt svært liten tid på å diskutere videre strategi. I stedet følte jeg at Einar falt tilbake til en eller annen form for diskusjon om hva som kunne vært gjort annerledes tidligere osv.

Personlig trodde jeg møtet skulle dreie seg om hvorvidt undertegnede skulle forsøke og få i stand et møte med Justisministeren personlig i håp om å få løst saken. Dette spørsmålet brukte vi ca 10 minutter på. Konklusjonen var at dere skulle drøfte dette med Herman Berge for så å komme tilbake til meg innen kort tid.

18. Etter møtet mottok jeg en telefaks der jeg ble bedt om ikke å ta kontakt med ministeren. Slik jeg oppfattet brevet var dette å anse som en ren mistillitserklæring.

Summen av alt det som er beskrevet ovenfor, gjør at jeg ikke lenger ser noen mulighet til å fortsette og representere dere i noe forhold. Dette har jeg da også meddelt deg Einar pr telefon.

Jeg presiserer at dette overhode ikke skyldes Amelia. Jeg har alltid hatt stor sympati for Amelia og mener at hun egentlig fortjener å vinne begge de sakene som jeg har ført for dere med langt større beløp enn hva man ble tilkjent i byretten i saken mot skifteretten.

Problemet er imidlertid slik jeg ser det, at Einar og jeg har kommet til stadiet der jeg tror det er til det beste for oss begge at vi setter strek en gang for alle. På mange måter syns jeg det er svært leit, men jeg ser ingen annen utvei. Spesielt når jeg føler at jeg i tillegg må forholde meg til en person som slik jeg føler det i de senere år egentlig har gjort alt hva han har kunnet for at vårt forhold skal bli forsuret.

Dette var da også konklusjonen som jeg gav uttrykk for under vår telefonsamtale i dag den 3. juni då, kl 1600.

19. Når det gjelder sakens dokumenter forstår jeg det slik at Dere nå ønsker at Herman Berge skal overta disse.

Som redegjort har undertegnede fortsatt et utestående honorarkrav både i søksmålet mot Staten ved Justisdepartementet men også i forhold til anken for AS Falkefjell. Når det gjelder den første saken, vil jeg nå sende inn min omkostningsoppgave til lagmannsretten for det arbeidet som frem til dags dato er påløpt. I følge mine timelister pr i dag utgjør dette honorarkravet NOK 166 643,60 (inkl mva) i den aktuelle saken. Vi har da basert oss på satsene for fri rettshjelp. Dersom rettshjelpen ikke godkjennes som følge av at det inngås forlik i saken, vil jeg fakturere våre alminnelige timesatser. I så fall vil honoraret beløpe seg til NOK 331 080 (inkl mva). I tillegg kommer en del mindre utlegg på NOK 1 405,50.

Det presiseres at kopier av sakens dokumenter vil kunne bli overlevert så snart jeg mottar oppgjør for vårt påløpte arbeide frem til dags dato.

Dersom det er ønskelig at Herman Berge mottar disse dokumentene før jeg har mottatt oppgjør på vårt tilgodehavende, antar jeg at det mest hensiktsmessige vil være at Herman Berge får kopi av saksdokumentene direkte fra dere, eventuelt at han ber om utlån av sakens dokumenter fra retten for kopiering. Dette bør være uproblematisk for fremdriften av saken.

I samsvar med vanlig praksis vil vi fakturere for det arbeidet som påløper mht kopiering og utlevering av saksdokumentene. Vi forventer at det arbeidet som påløper til overlevering av dokumentasjonen dekkes inn samtidig med eventuell utlevering av denne.

Jeg minner dere samtidig om at dere foreløpig ikke har fått innvilget fri rettshjelp i forbindelse med det arbeidet som er utført til anken over lagmannsrettsdommen i Falkefjellsaken til Høyesterett. Slik søknad er innlevert men den er ennå ikke avgjort. Vi har ventet med å fakturere det arbeidet som er nedlagt i forbindelse med anken i påvente av at fylkesmannen skulle avgjøre søknaden. Dette for å unngå å belaste deres økonomi i en situasjon som jeg har forstått har vært svært vanskelig. For øvrig kan opplyses at vårt

firmas øvrige klienter normalt blir fakturert hver måned, med en frist på 10 dager til å betale honoraret.

Jeg gjør oppmerksom på at jeg har tilbakeholdsrett i saksdokumentene til jeg mottar oppgjør for våre utlegg og salærer i forbindelse med denne saken i sin helhet, eller til der er stillet tilfredsstillende sikkerhet for dette. I og med at der foreløpig ikke er innvilget fri rettshjelp, vil arbeidet som er utført etter den 23. oktober 2002 i den aktuelle saken bli fakturert basert på våre normale timesatser, pt NOK 1 500 pluss mva. Påløpt honorarkrav i denne saken som pr i dag står ufakturert utgjør NOK 167 400,- (inkl mva).

Basert på ovenstående utgjør vårt utestående som ennå ikke er fakturert et beløp pr dags dato på til sammen NOK 335 449,10 (inkl mva) og inkl omkostninger. Dersom dere som følge av forliket med Staten, av en eller annen grunn ikke får godkjent at rettshjelpen dekker vårt siste arbeide i forbindelse med søksmålet mot Staten ved Skifteretten, vil vårt samlede utestående utgjøre NOK 499 885 (inkl mva) og inkl omkostninger. I tillegg vil det påløpe ytterligere salær i forbindelse med overføringen av sakene. Dette faktureres etter normal timesats; NOK 1 500,- eks mva.

20. At Einar og jeg har kommet til dette veiskille, mener jeg personlig, skyldes at du Einar beklageligvis liker litt for mye å lytte til den eller de som alltid er enig med deg. Dette selv om det som sies ikke nødvendigvis verken er logisk eller tilstrekkelig juridisk fundert.

Dersom dere fortsetter å skrive brev til undertegnede med den slags innhold som jeg i den senere tid har mottatt og med alle mulige former for beskyldninger, beklager jeg å måtte meddele at den slags brev ikke vil bli besvart fra min side.

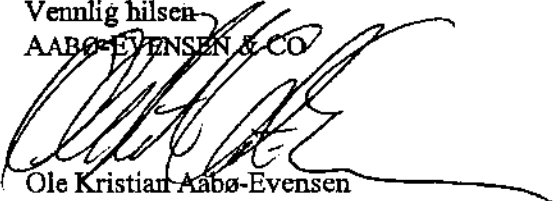
Jeg har brukt svært mye av min arbeidstid siden høsten 1998, også på kveldstid og i weekendene i et forsøk på å hjelpe dere til en seier i deres utrettelige kamp. Resultatet av dette har vært at jeg har forsakert min egen familie. Det siste er selvsagt noe jeg selv må ta på min egen kappe. Helt uavhengig av dette syns jeg imidlertid at Einar Riis er både utaknemmelig og urimelig i en del av den fremferden han har vist overfor undertegnede i løpet av de siste årene.

Personlig tror jeg ikke at de siste tids hendelser har bidratt til å styrke deres saker. Jeg vil derfor på det sterkeste råde dere til å få i stand en forliksløsning. Jeg tror nemlig at slik saken står vil risikoen med å kjøre sakene videre i sin fulle bredde kun være at (1) advokathonorarene spiser opp det som er igjen (dette vil selvsagt deres advokat være svært fornøyd med), og (2) dere vil oppleve at domstolene er et dårlig sted for å oppnå rettferdighet. I hvert fall i en sak som denne. Jeg tror dere derfor gjør fornuftig i å tenke dere grundig om over konsekvensene av de valg dere gjør i fremtiden.

Helt avslutningsvis gjør jeg oppmerksom på at jeg selvsagt er klar over at dette brevet inneholder en rekke direkte og indirekte beskyldninger mot Herman Berge. Jeg presiserer at jeg selvsagt innestår fullt ut for disse, men at den oppfatningen og de konklusjonene jeg har kommet til kun baserer seg på inntrykk jeg har dannet meg under sakenes gang. Jeg kan således selvsagt ikke utelukke at jeg på enkelte punkter kan ha tatt feil, eller at min oppfatning kan være basert på et sviktende grunnlag. På mange måter håper jeg for deres egen del at mine antagelser på disse punkter er feil. På grunn av brevets personlige karakter, vil jeg be om at brevet ikke distribueres til noen andre, heller ikke til Herman Berge. Dette ganske enkelt fordi jeg ikke tror det vil ha

noen hensikt for noen av partene. Jeg tror vel imidlertid at Herman Berge så langt har forstått hvordan jeg ser på en del av sakene ut fra våre tidligere samtaler. Dette brevet er heller ikke ment som en fullstendig fremstilling av saksforløpet, og forhold som under dette har hatt betydning for vårt samarbeid.

Vennlig hilsen
AABØ-EVENSEN & CO

Ole Kristian Aabø-Evensen
Advokat